

Христовъ тѣй чисто ако и любовь-та, серіозность-та, ревность-та и вѣрность-та не бѣхъ още истинъшли: Скоро-то паденіе, къмто кое-то църква-та отъ четвъртый вѣгъ ся склони, бѣше омаяна отъ силны-тъ гоненія, топлина-та на кои-то сгрѣваше онова кое-то щѣше да охладнѣе, и очищаваше онова кое-то не е было чисто злато. Нъ колко ползователенъ за распространеніе на Христіанскъ-тъ църквъ и да бѣше огнь-тъ на гоненія-та, и колко красны плодове на вѣрж-тъ, любовь-тъ и надѣждъ-тъ и да произведохъ, то при всичко това, такъ визи немирни врѣмена не сж най-удобны за вътрѣшно съзиданіе и укрѣпленіе, а именно въ познаніе-то и въ истиннъ-тъ, нъ пакъ колко добры свойства имаше църква-та въ онова врѣме за кои-то наше-то врѣме има причинъ да ѳ завижда.

Іерусалимъ лежаше въ развалины, нъ огнь-тъ кой-то Господь запали не былъ угасенъ отъ паданіе-то на стѣны-тъ му, нъ като свѣтлы искры лѣтѣше въ сичкы-тъ страны. Пріемници-тъ на Апостолы-тъ знаяхъ и почитахъ голѣмъ-тъ си обязанность, да продължавать святъ-тъ работъ на благовѣствованіе-то на миръ-тъ отъ тамъ, гдѣ-то Апостоли-тъ бѣхъ принудени да ѳ прѣсѣкхъ при отлжчваніе-то си отъ земъ-тъ. Още имаше неизмѣримы пространства на языческы-тъ нивы за посѣваніе съ добро сѣмя; и ученици-тъ Іисусови не смѣяхъ още за дълго врѣме да мислятъ за прѣстанваніе и за покой, ако искахъ да бждхъ напълно послушны, на заповѣдь-тъ на